

ordnet. Det var for ikke at besvære de kommunale Raad for meget, at jeg har sat Valget mellem 3 og 5 Medlemmer, fordi Forholdene jo kunne stille sig forskelligt. Jeg mener, at der er Steder, hvor man godt kunde lade sig nøje med de 3, medens der er andre Steder, hvor man ganske sikkert vilde have et større Antal altsaa 5. Det er jo naturligvis heller ikke afgørende for Sagen, om man mener, at dette kommunale Udvalg eller Værgeraad selv kunde vælge sin Formand. Det vilde ikke passe i Kjøbenhavn, men det kom man jo maaske nok ud over.

Saa omtalte det ærede Medlem særlig Bestemmelserne i § 31, som vedrøre den udvidede Skoletugt, om jeg saa maa kalde det. Ja, det er jo klart, at det er et Spørgsmaal, som nærmest hører under Kultusministeriet; jeg har optaget Bestemmelsen derom, fordi den allerede var medoptagen i Kommissionens Udkast, og fordi der kunde være Anledning til at give mere præcise Bestemmelser i den Retning end der allerede nu er. Men der er Bestemmelser i denne Retning nu; det er for saa vidt ikke noget nyt, thi allerede nu kan Justitsministeriet efter Skolemyndighedernes Indstilling fratage Forældremyndigheden paa Grund af vedvarende Forsømmelse af Skolen. Det er ganske vist, at her nærmest tænkes paa kjøbenhavnske Forhold, og at man maaske ikke ret ofte behøvede at gribe til denne Myndighedsanvendelse fra Ministeriets Side. Men den haves og ved at udslette Bestemmelsen her, kommer man altsaa ikke bort fra det; og jeg tror ogsaa nok, at man i alt Fald her i Kjøbenhavn ikke vilde kunne undvære denne Myndighed, at man kan tage Børnene og sætte dem i et Internat — det er det, der nærmest er Tale om her. Findes der ingen Anvendelse derfor paa Landet, indeholder Bestemmelsen ikke noget som helst forpligtende i den Retning for nogen Skolemyndighed, og det vil altsaa ikke kunne skade, om der staar en Bestemmelse, som hjemler Ret til at gøre det, hvis det findes fornødent. Forholdene paa Landet ville vel nok være saaledes, at der ikke ret hyppigt bliver Brug derfor, det vil jeg gerne tro, det ærede Medlem har Ret i, men for Kjøbenhavn kan det ikke undværes.

I øvrigt kan jeg med Hensyn til den Tankegang, der laa til Grund for de to ærede Medlemmers Udtalelser, ikke sige andet, end at de jo røbede Velvillie mod Lovforslaget, og jeg tror nok at kunne sige, at det vilde være af Betydning, om dette Lovforslag kunde blive fremmet i væsentlig Overensstemmelse med den Form, hvori det foreligger. Og jeg tror fremfor alt, at alle de private Foreninger, som opstaa, og som have med dette Formaals at gøre, ville sætte stor Pris paa det, ikke fordi disse Foreninger jo nok mene, at man skulde gaa videre i dette Lovforslag, navnlig videre med Hensyn til den finansielle Støtte. Det har jeg imidlertid ikke turdet paa en Tid, da Fordringerne til Statskassen ere saa vidtgaende, som de ere fra saa mange Sider. Derfor har jeg fundet det naturligere at følge langsomt med Udviklingen og, efterhaanden som Midlerne ere til Stede og Trangen viser sig, at støtte de paagældende Foreninger paa Finansloven. Saa vidt har jeg altsaa ment at kunne gaa og ment at maatte tilraade Foreningerne en vis Resignation i saa Henseende, og det antager jeg ogsaa, at de ville finde sig i.

En Resignation fra en anden Side har ogsaa maattet paakræves, det er med Hensyn til det Punkt, som det ærede Medlem fremdrog om Straffelovens Forandring. Der er meget god Grund til med Hensyn til dette Spørgsmaal om den kriminelle Lavalder at gøre Forandring i Straffeloven; det erkender jeg. Men det kan ikke sættes i Forbindelse med en Lov, som ikke sikrer, absolut sikrer, at det, som skal træde i Stedet for Straffen, nemlig Forsorgen, virkelig effektueres. Sikkerhed have vi ikke, naar det ikke er en Statsforsorg eller en forpligtende Forsorg fra de private Foreningers Side. Saa længe det ikke kan garanteres, at i ethvert Tilfælde, hvor Straf nu vilde være forskyldt men Forsorg vilde være heldigere, denne ogsaa bringes til Udførelse, saa længe tør man ikke forandre Straffeloven, men maa afvente det Tidspunkt, da Erfaringen viser, at man er kommen saa vidt, at man kan sige: Nu have vi faktisk, ikke juridisk, men faktisk Sikkerhed for, at intet Barn behøver at straffes, naar det kunde være ønskeligere at tage det under Forsorg. Naar jeg i